

ΕΝ ΤΩ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΩ.

Δένδρο, στολή τῆς φύσεως, τῆς ἀνοιξίς καμάρι
μοσχοβολοῦν τὰ ἄνθη σου καὶ χύνουν εὐωδία
ὥς χύνουν τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ τὴν μαγικὴ τῶν λάμψη!
Ποῦ ἤρρες ποῦ τὰ χρώματα αὐτὰ ποῦ σὲ στολίζουν
καθὼς στολίζει εὐμορφιά τὴν ὄψι νέας κόρης
ὅταν ἀστράφτ' ἀπὸ χαρὰ στὸ πλάγι τοῦ καλοῦ της;
Στὰ φουντωμένα σου κλαδιὰ τ' ἀηδόνια συναγμένα
μελωδικὰ σὲ χαιρετοῦν καὶ ψάλλουν τόσα κάλλη
καθὼς ὕμνοῦν οὐράνια οἱ ἄγγελοι τὴν πλάση
καὶ τ' ἀεράκι τῆς αὐγῆς δροσάτο, μυρωμένο,
χαρούμενο στὰ φύλλα σου πετᾷ καὶ με λαχτάρῃ
τοὺς δίνει φίλημα γλυκὸ καὶ τοὺς χαρίζει νειάτα.

Δένδρον μου κρῖμα! νειόνυμφος δὲν θὰ στολίσουν κόρφο
τὰ 'παινεμένα ἄνθη σου οὔτε μαλλιά παρθένας·
εἰς τὴν δροσιὰ τοῦ ἴσχιου σου δὲν θ' ἄλθη νὰ καθήσῃ
ποτὲ ζευγάρι τρυφερὸ γλυκὰ ν' ἀναστενάξῃ
καὶ ν' ἀκουσθοῦν τὰ μυστικὰ ποῦ κρύπτονται στὰ σπλάγχνα.
Τῶν λουλουδιῶν σου ἡ πνοὴ με τὸν καπνὸ λιβάνου,
ποῦ ἀναβαίνει θαρρετὸς στὸν θρόνον τοῦ ὑψίστου,
μονάχα συντροφεύεται καὶ τὸν εὐωδίαζει·
δὲν σ' ἔδωσε ἡ τύχη σου τριαντάφυλλα δροσάτα
γιὰ συντροφιά, οὔτε λευκὰ καὶ μυρωδάτα κρῖνα
ἀλλὰ μεγάλα, πένθιμα καὶ μαῦρα κυπαρίσσια
γιατί σὲ κοιμητήριο τὰ μνήματα στολίζεις!

Καὶ τὰ στολίζεις πένθιμα καὶ λάμπ' ἡ εὐμορφιά σου
μέσα στὰ μαῦρα τὰ πικρά, ὥς λάμπει σὰν ἀστέρι
τὸ πρόσωπο τῆς παρθενιάς μέσα στὰ μαῦρα ῥάσα
ποῦ ἄφησε τὸν δόλιο τὸν πλάνο τοῦτον κόσμον
καὶ στῆς ψυχῆς τὸν ἱερὸ βωμὸ τὸ σῶμα λυώνει.
Ναί, ἴδια τύχη ἔχετε! τοὺς κήπους ποῦ ἀνθίζουν
δὲν ἔλαβες πατρίδα σου, τὰ μνήματα σκεπάζεις!
Τῶν πικραμμένων στεναγμοὶ θὰ σ' ἔκαιον τὰ φύλλα
αἱ ῥίζες θὰ ξηρένοντο ἀπ' τὰ πικρά τὰ δάκρυα
π' ὀλημερῆς ποτίζουνε τὴ πένθιμή σου χώρα
καὶ θάνατος ὀγλήγωρος θὰ σ' ἔγερνε στὸ χῶμα
γιὰ μᾶς ἂν δὲν σὲ φύλαγε ἡ θεία εὐσπλαγχνία.

Ἄχ! πόση χάρη σοῦ χρωστοῦν τὰ πονεμένα σπλάγχνα!
 Τὰ μνήματα π' ὁ ἴσκιος σου μετ' ὁροσιὰ σκεπάζει
 τοὺς μυριαγαπημένους μας πλακώνουνε, π' ἐφύγαν
 κ' ἐφαρμακώσανε πικρὰ γιὰ πάντα τὴ ζωὴ μας.
 Κλαῖμεν ἡμεῖς ἀπὸ μακρυὰ, ἀπὸ μακρυὰ θρηνοῦμε
 καὶ σὺ, αἰώνια ἔχει, δὲν φεύγεις, δὲν τρομάζεις
 οὔτε τὸν κόπο τὸ σκληρὸ οὔτε καιροῦ ἀντάρα·
 μένεις καὶ ρίχνεις ἔλεος μετ' ἴσκιου σου τὴν χάρη,
 τὴν εὐωδίᾳ σου τὴν πολλὴν εὐσπλαχνικὰ σκορπίζεις,
 δίνεις στὰ ἀηδόνια ἄσυλο γλυκὰ νὰ τραγωδήσουν,
 κ' εὐθὺς π' ἀγέρι δροσερὸ κάθε αὐγὴ φύσῃ
 ραίνεις τὰ μνήματα ὁροσιὰ π' ἐσύναξες τὴν νύχτα.

Μέσα σὲ μνημαθλίβερό ποῦ σὲ ἡλίου δῶσι
 ὅταν μακραίν' ὁ ἴσκιος σου, προσωρινὰ σκιάζεις,
 κείτεται ὅτ' ἐρήμωσε κ' ἐδύθισε εἰς θλίψεις
 καρδιὰν ἀπαρηγόρητη ποῦ πλημμυρεῖ σὲ δάκρυ.
 Δένδρο, πιστέτης σύντροφε ἐσὺ, ὦ σ' ἐξορκίζω
 στήν εὐμορφιά σου τὴν πολλή, στὰ νειάτα τὰ ὁροσάτα,
 ἂν στῇς νυκτὸς τὴν σκοτεινιά ἀπόκρυφα πετάξῃ
 εὐχὴ ποῦ ἀπ' τὸν οὐρανὸ κατέβηκ' ἐκεῖ κάτω
 γιὰ κεῖνον ποῦ πλειότερο ἀγάπησε στὸν κόσμον
 ἢ φίλημα ποῦ ἔφερε ἀγγέλως εὐσπλαγγνίας
 ὦ, σ' ἐξορκίζω κρύψετο στὸν κόρφο σου μετ' πίστη
 καὶ μὴ στ' ἀέρα τὰ φτερὰ σκληρὰ τὸ παραδώσης·
 θὰ τὸ γνωρίσῃ ἡ ψυχὴ ἅμα σὲ πλησιάσῃ
 γονατιστὴ θὰ τὸ δεχθῇ καὶ θὰ σ' εὐχαριστήσῃ.

Δ. ΒΡΕΤΟΠΟΥΛΟΣ.